I'll give you a stupid example.

Imagine if you were capable of an intelligent one.

GILLETTE-DÆMI

Um fjarlægð, dulbúning og konuna sem endurskoðar.

TIL DÆMIS,

Samskipti hafa alltaf hvílt á ákveðinni formúlu.

Til dæmis.

Tvö saklaus orð.

Tvö orð sem virðast meinlaus og kurteisleg en búa yfir einum óvenjulegum kosti: þau leyfa manni að ganga inn á yfirráðasvæði annars án þess að biðja um leyfi.

Þegar einhver segir til dæmis er markmiðið sjaldnast dæmið sjálft.

Markmiðið er fjarlægð.

Því fólk hefur ekki gaman af að sjá sjálft sig berskjaldað fyrir vanda. Það hefur ekki gaman af að heyra eigið nafn tengt veikleika, mistökum eða mótsögn.

En það er fullkomlega fúst til að horfa á þetta sama þegar það tilheyrir einhverjum öðrum.

Og þannig fundu samskiptin upp merkilega flýtileið.

Ekki segja:

„Þú gerir þetta.“

Segðu:

„Til dæmis, hugsaðu þér mann sem…“

Og samstundis falla varnirnar.

Áheyrandinn fylgir sögunni.

Skoðar persónuna.

Dæmir aðstæðurnar.

Hlær kannski jafnvel.

Það er ekki fyrr en síðar sem skilningurinn kemur.

Persónan var aldrei einhver annar.

Persónan var áheyrandinn.

Dæmið var einfaldlega dulbúningur sem veruleikinn klæddist.

Bestu miðlarar hafa alltaf vitað þetta.

Hugmyndir ganga sjaldan inn um aðaldyrnar.

Þær kjósa hliðarinnganga.

TIL DÆMIS,

Mannleg sambönd hafa alltaf verið háð dæmum. Einkum á milli karla og kvenna.

Karlar hafa notað þau öldum saman.

Til dæmis, hugsaðu þér að við byggjum við sjóinn.

Til dæmis, hugsaðu þér að við hefðum hist fimm árum fyrr.

Til dæmis, hugsaðu þér að við flyttum til New York.

Til dæmis, hugsaðu þér að við tilheyrðum hvort öðru.

Engin þessara fullyrðinga lýsir veruleikanum.

Þær lýsa byggingarlist.

Bráðabirgðamannvirkjum úr orðum.

Herbergjum þar sem möguleikanum er hleypt inn áður en sönnunin berst.

Karlar elska þessi herbergi.

Því ímyndunin kostar minna en framkvæmdin.

Inni í ímynduninni gengur hvert verkefni upp.

Hver ferð heppnast.

Hver kona skilur.

Hver niðurstaða er hagstæð.

Svo kemur veruleikinn, fyrr eða síðar.

Og veruleikinn kemur oft í líki konu.

Greind kona hlustar.

Mjög greind kona metur.

Æðri kona endurskoðar.

Og munurinn er töluverður.

Venjulegt samtal getur lifað af mat.

Verkefni getur lifað af gagnrýni.

Tálsýn lifir aldrei af endurskoðun.

Það er yfirleitt nákvæmlega augnablikið þegar greindur maður uppgötvar hvort hann var að byggja framtíð eða einungis að skreyta draumóra.

Svarið kemur fljótt.

Konur rukka nánast alltaf á sekúndu.

Aldrei á klukkustund.

TIL DÆMIS,

Hugsaðu þér mann sem varði árum í að smíða útskýringar. Áætlanir.

Sviðsmyndir.

Líkön.

Byggingarlist.

Heilu kerfin eru hönnuð til að láta veruleikann virðast skynsamlegan.

Svo hittir hann dag einn konu sem býr yfir greind sem fer út fyrir mál kerfisins sem hann byggði.

Ekki á dramatískan hátt.

Ekki af hörku.

Aðeins á eðlilegan hátt.

Hún hlustar.

Fylgist með.

Bíður.

Spyr svo einnar spurningar.

Einfaldrar spurningar.

Þeirrar tegundar spurningar sem lætur tíu ára hugsmíð hrynja á tíu sekúndum.

Á þeirri stundu gerist dálítið óvenjulegt.

Maðurinn hættir að byggja.

Áætlanirnar missa skyndilega aðdráttarafl sitt.

Teikningarnar verða óþarfar.

Útreikningarnir verða skraut.

Byggingarlistin hverfur.

Verkefnið fer beint í ruslakörfuna.

Ekki af því að hann hafi verið sigraður.

Ekki af því að hann hafi verið auðmýktur.

Heldur af því að hann skildi loksins dálítið.

Dæmið hafði aldrei verið ímyndað.

Dæmið var hann.

Æfingin var hann.

Tilviksrannsóknin var hann.

Og konan sem stóð frammi fyrir honum hafði ekki gengið inn í ímyndun hans.

Hann hafði gengið inn í hennar.

Ferdinando